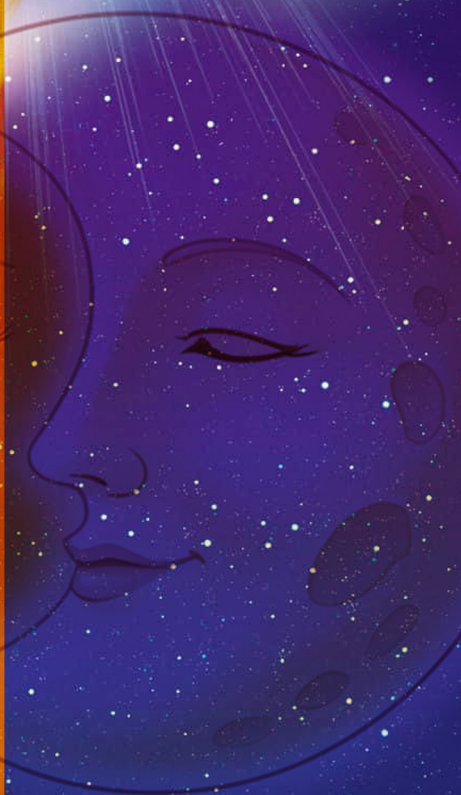

חמה ולבנה

אסופת שירים וסיפורים

מוטיב
ספרים

חמה ולבנה

מבחר כותבים | אסופת שירים וסיפורים

חמה ולבנה

מבחר כתבים | אסופת שירים וסיפורים

מִזְטִיב
ספרים

חמה ולבנה | מבחר כותבים
Sun and Moon | Various Writers

עיצוב ועימוד: אלירן דיין
הוצאה לאור: מוטיב ספרים

ניקוד והגהת השירים והסיפורים באחריות הכותבים בלבד!

מהדורה ראשונה – ה'תשפ"ו 2026

© 2026 כל הזכויות על היצירות המופיעות באסופה זו שמורות למחברים

© 2026 כל הזכויות על האסופה והפקתה שמורות למוטיב ספרים

info@motiv-magazine.co.il

סדר השירים והסיפורים

- 9..... חוף דור | צביה שמש
- 10..... צירים | שירי ארד־איבצן
- 11..... * | אורית שטיבר
- 12..... * | שירלי שמואל
- 13..... ועדיין איני יודעת | ליאת הלפרין־וספי
- 14..... חבלי אם | חגית בת־אליעזר
- 16..... * | אבישג מטלון
- 17..... לאורו | יהודית שרייבר
- 18..... נקודת מבט הרקיע | אסף קורן
- 19..... ואמונתך בלילות | נתנאל כהן
- 21..... שוטר בהפתעה | סיגי רוטר
- 24..... דוח ליקויים | אליאורה אוחיון
- 25..... * | ליאת הלפרין־וספי
- 26..... לפעמים גם לשמש יותר מדי קר | לימור אילן
- 29..... אור הכוכבים | אבישג מטלון
- 30..... כוכב נופל | שירלי שמואל
- 32..... הילת הירח... | יורה נחושתן
- 34..... ונקרא לו ירח | עידו רועי אנגל
- 36..... גופים | חגית בת־אליעזר

- 37..... **שזירה** | תמר גרובר
- 38..... **שקיעה** | מינה גורל
- 39..... **כמו שמש** | שירלי שמואל
- 40..... * | **אורית שטיבר**
- 41..... **הלבנה שבתוך הבד** | אלה בר
- 42..... **זיכרון מקיי־וסט** | ליאת הלפרין־וספי
- 43..... **זקנה** | יהודית שרייבר
- 44..... **משולש אהבה** | רות שוורץ
- 46..... * | **שירי ארד־איבצן**
- 47..... **רק לחלום** | עמרי גלפרין
- 48..... **ירח** | אבישג מטלון
- 49..... **געגוע** | תמר דוד־כריספי
- 50..... **מראה שמיים** | חגית בת־אליעזר
- 51..... * | **אורית שטיבר**
- 52..... **יושבת לי ככה סתם במרפסת** | רויטל קלם
- 53..... * | **אביה חיים**
- 54..... **החמה והלבנה** | יהודית שרייבר
- 55..... **אחרי הכול** | שירלי שמואל
- 57..... **מכתב אהבה** | תמר גרובר
- 58..... **בתום נדידת חולות רבים** | ליאת הלפרין־וספי
- 59..... **סיטואציה** | צביה שמש

- 60..... **שמש וירח** | אבישג מטלון
- 61..... **השעות הקטנות** | חגית בת־אליעזר
- 62..... **רגע חדש נולד** | ערן טורג'מן
- 64..... * | **אורית שטיבר**
- 65..... **שמש וירח, זכר ונקבה** | נועם מאיר שדות
- 66..... **הקו של קרן** | ענבר (ברי) רשקו
- 68..... **התבוננות** | שירי ארד־איבצן
- 69..... **כמו** | אבישג מטלון
- 70..... * | **אורית שטיבר**
- 72..... **שמש בלב** | נתנאל כהן
- 74..... **שמש בכיסים** | שירלי שמואל
- 75..... **הילד והחמה** | יהודית שרייבר
- 76... **רב"ט אייל בן־יהושע נהרג בדצמבר** | ליאת הלפרין־וספי
- 77..... **אהבת נעורים** | סיגי רוטר
- 78..... **היכן נעוריי** | חגית בת־אליעזר
- 79..... **נשימת המאורות** | אלה בר

**ויעש אלהים את־שני המארות הגדלים את־
המאור הגדל לממשלת היום ואת־
המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים**

בראשית, פרק א, פסוק ט"ז

**חמה ולבנה היא אסופת שירים וסיפורים מטעם מוטיב ספרים שמאגדת
יצירות העוסקות בשני המאורות הגדולים המשפיעים ביותר על חיינו
כאן, בעולם שלנו.**

חוף דור צביה שמש

מגבות מתבדרות ברוח
מחליפות חיות רחצה
טפה שורדת בקצה המזלף
מחשבת זמנה לקצה

השמש אט אט נפרדת
מהשחר, מהגל, מהגברת
שוקעת אל הים – משנה צבעו
מחר היא תשוב קצת אחרת

4 חברות נפגשות לחבוק
מבינות שזקוקות לחזק
נמצאות כאן והראש אי שם
רק הלב באותו המקום בדיוק

צירים

שירי ארד־איבצן

אני מדברת עם הצד השני שלי
בשפה של גאות ושלל.
היא מבנה אותי.
בין שתינו יש ציר לא נראה,
חוט דק
שמחבר שמש לירח,
אור מתחלף במשמרות קבועות.
גלים נסוגים ונשמטים,
אני משתקפת באדוות הלבנות.
כשאני מתעופת,
היא סופרת את השניות,
מודדת דפק,
מזכירה לי שהעולם נברא
כשהבדלתי בין מים למים,
בין קדש לחל,
בין חשך לאור.

אורית שטיבר

קורי האביב נמתחים
מן הגשם האחרון
עד סוף מאי.
נתוים בין קרני שמש שהולכת
ומעזה. הם דקיקים
ואינם נראים ואי אפשר
להרגיש גם ביד מגששת,
עם כל הזהירות,
אבל הם שם.
חזקים וגמישים.
בטוח שהם שם,
נארגים לגשר לתפארת
מקלעת ששזרתי
ועליה אני צועדת אל הקיץ.

שירלי שמואל

את יוצאת אל הדרך
פותחת לה דלת.
שמש גדולה
מאירה את היום,
קחי אותה אתך
כצידה לדרךך
להאיר מסעך.

ועדיין איני יודעת ליאת הלפרין־וספי

לילה רצח יום בשנתו,
ככה בגופו כוכבים
ונגב בענני נוצה אצבעות
שלא יותרו ראיות.

ועדיין -

מישהו
הגיש תלונה
על העלמות הלבנה.

חבלי אם חגית בת־אליעזר

העֵן מְעַרְסֵל אֶת הַשָּׁמַשׁ
בְּזָרוּעוֹתָיו הַצְּמָרִיּוֹת
היא מְמַצְמֶצֶת
בְּעֵינֵי הַזֶּהָר שְׁלֵה
וְשׁוֹלַחַת עוֹד קֶרֶן הַצֶּלֶה
לְהֶאֱחָז בְּעֵרוֹת הַחוֹמָקֶת
בְּטָרָם הַתְּרַדְּמָה הַיְמִית

כֶּה יִלְדָתִי נִרְדָּמָת
מְנוֹפֶסֶת בְּדַגְלֵי רִיסִיָּה
כְּנֶאֱבָקֶת בְּעֶצִימַת הָעֵינִים
עַד לְשִׁקִּיעֶתָה בְּרִגַע

אֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתָהּ בְּשִׁנְתָּהּ
מְזַחֵלָה עָלֶיהָ אֶת חֲבוּקֵי
מְשַׁלַּחַת מְשֹׁאֵלוֹת הוֹמִיּוֹת
לְסוֹכָה עָלֶיהָ בְּכַנְפֵי הַתָּם

כְּנַחַם וּכְפָצוּי
עַל כְּוִיּוֹת הַזְּכוּחִים
בְּצַהֲרֵי נְסִיוֹנוֹת הַחֲנוּךְ
וּצְרִיבוֹת שֶׁמֶשׁ הַמֶּאֱבֵק
בְּשָׁמֵי הָעֶצְמָאוֹת שֶׁל יְלֻדְתִּי.

אבישג מטלון

זֶה שְׁאֲנִי נֶאֱלָמֶת, לֹא אוֹמֵר שְׁאֲנִי

נֶעֱלָמֶת.

תִּרְאוּ,

גַּם הַחֲמָה שׁוֹקֵעֵת בָּיִם

וְזוֹרְחֵת

אִי־שָׁם.

לאור

יהודית שרייבר

בשעה שהוא מגיח
מתוך רקיע רחוק,
מרשה לעצמי,
לתת מקום
לנפש סוערת
להתרכך קמעה,
לדבר אהבה.

נקודת מבט הרקיע אסף קורן

השמש ממַשֶּׁשֶׁת אותנו בבקר.
הירח מריח אותנו בלילה.
אנו רואים את שניהם במלואם, בקטנותם ובשקיעתם.
הם מליים אותנו ומעידים לנו על הזמן.
להזכירנו כי גם ברקיע
יש עליות ומורדות אז גם אנחנו צריכים להזדהות.
אבל הם לא משתנים מעצמם רק מנקדת מבטינו הצרה.

ואמונתך בלילות נתנאל כהן

כְּמוֹ הַלְבָנָה
אֶת מִתְמַלְאֵת
וּמִתְמַעֲטָת
נְעָה בִּיקוּם
בְּמַחְזֹרִיזֵת
בְּקֶצֶב מִשְׁתַּנָּה
פְּעַם עֲצוּבָה
וּפְעַם מְחִיכָת
לְעֵתִים מְרַחֵקָה
וּלְעֵתִים רוֹדֶפֶת
הַכֹּל אֶצְלְךָ בְּרוּר
וְאֲנִי לֹא מִבִּין דְּבָר
הַלְבָנָה מְקַבֶּלֶת
אֶת אוֹרָה
מֵהַשֶּׁמֶשׁ
אֵין לָהּ כְּלוּם
מֵעֲצָמָה

אך בלילה
כשהכל חשוך
יאוש שורר בכל פנה
אין שביב של תקווה
אורה העדין
ממלא באמונה
חומל על האבודים.

שוטר בהפתעה

סיגי רוטר

יצאנו משדה התעופה. שמש זהובה חייכה לעברנו. נכנסנו למכונית
ונסענו אל עבר המלון.

הבטתי בסקרנות דרך חלונות המכונית. ניסיתי לדלות תמונות של
נוף אנושי ונוף טבעי, שנחשפו בצדי הדרכים.

ליבי האיר בשמחה. לא ידעתי מי גבר על מי, אור השמש או האור
שבליבי. נראה לי ששניהם זהרו בתוכי.

לפתע... המכונית עצרה.

שוטר במדים סימן לנהג לעצור. התפתחה שיחה בשפה המקומית
בין הנהג לבין השוטר.

מתנועות הידיים ומקצב הדיבור הבנתי שהתעוררה בעיה.

לא עזרו טענותיו של הנהג. השוטר היה תקיף בדבריו.

וראה פלא! הישועה הגיעה.

הנהג התכופף ושלף משהו מתחת לכיסאו. הוא הגיש לשוטר צרור
עטוף בנייר.

השוטר נרגע וסימן לנהג להמשיך לנסוע.

תמהתי.

"על מה התרעם השוטר?" שאלתי את דיוויד שישב לצדי.

הוא האשים את הנהג שהוא לא ציית לחוקי התנועה.

"הנהג נסע באור אדום, והתעלם מחובתו לעצור, עד שיתחלף
הרמזור לצבע ירוק", הסביר דיוויד.

תדהמתי התעצמה.

"על מה אתה מדבר?!" שאגתי בלי משים.

"אין כאן כלל רמזורים. היכן ראית רמזור?" המשכתי לתבוע הסברים.

דיוויד נעץ בי מבט מבודח.

"יקירתי", פנה אליי בחיוך. "את נמצאת באפריקה. כאשר בארץ הזו שוטר טוען שיש כאן רמזור, עלייך להסכים עמו. אל תתווכחי. הפעילי את תושייתך ודמייני שניצב בצדי הכביש רמזור אדום, גם אם אינך רואה כלל רמזור", הסביר דיוויד בסבלנות.

"ומה היה בצרור ששלף הנהג והגיש לשוטר?" עדיין לא נרגעתי.

"שי. מתנה פותחת כל שער נעול", המשיך דיוויד להסביר בשלווה.

"שוחד?!" נבהלתי.

"קראי לזה בכל כינוי שתבחרי" ענה דיוויד בשוויון נפש.

"את מבקרת עתה בעולם השלישי. הכול כאן אפשרי. אדם צריך להתרגל לנורמות התנהגות מקומיות, אם הוא מתכוון לשרוד בעולם בלתי מוכר", העביר לי דיוויד שיעור חפוז בחוקי ההתנהלות בעולם השלישי.

שלחתי מבט מזוגג אל עבר השמש. סברתי שאורה יתעמם. שזוהרה ידהה. אולם, השמש המשיכה לזרות. ראיתי את אורה וחשתי את חומה מבעד לחלונות המכונית. השמש התנהלה כתמול שלשום.

המכונית המשיכה את דרכה בכביש הארוך והמפותל. עקבתי במבטי אחר הכביש בחשדנות ובדריכות, שמא יצוץ שוב רמזור בלתי נראה, או שמא מצפה לי הפתעה אחרת.

'מדוע את נרעשת?' שאלתי את עצמי.
'אם הטבע מחייך, חייכי אף את. אין חדש תחת השמש.
באת לכאן כי את ציידת הרפתקאות', הזכרתי לעצמי.

דוח ליקויים אליאורה אוהיון

אני חולמת חלומות מוזרים
שמתנגדים למציאות כפי שהיא מתקיימת
בתוך הראש שלי, הירח זוהר אבל
הכוכבים מסתתרים
מאחורי ערפלי השמים.
אין שם חמצן לאף אחד,
גם לא עבורי.
הגאות והשפל אחד הם,
בלתי נתנים להפרדה.
פעם עמדתי מול ירח מלא
ולא האמנתי כמה אור
הוא מחזיר לי.

ליאת הלפרין־וספי

מְצַאֲתִי הַלֵּילָה אֶת מִסְתוֹר הַלְּבָנָה
אךְ הִיא הִסְבָּה פְּנִים.
גַּם לְבָנוֹת עוֹשׂוֹת מַעֲשִׂים מְגִנִּים
בְּעֵנֶנִים.

לפעמים גם לשמש יותר מדי קר לימור אילן

לפעמים גם לשמש יותר מדי קר
לחמם בקרניה עולם מנכר
היא זקוקה לקצת חפש, אפלו עונה
כדי לשוב ולזרח במלוא איתנה.

היא לא שקרנית
היא פשוט משתדלת
לעמד בצפיות של כלם
אז קורה שקשה לה
לא בא לה טבעי
לזרח על כל העולם.

לפעמים גם לשמש אין כח לקום
ולזרח באשר על כל היקום
היא לא מצליחה לשחרר ת'קרנים
גם כשבחוץ כבר שעת צהרים.

לא, היא לא שקרנית
רק קצת מזיפת
מתר לה להיות עיפה
כי איך היא תרשה
לעצמה קצת לשקע
כשכל העולם על כתפה.

זה לא כזה פשוט להראות תמיד קורנת
כשבתוך תוכך רעוע וסגריר
גם כשאת פצועה, להמשיך ולהפציע
כי מישהו חייב כאן להאיר.

אז מתר גם לך, חמה
להפסיד במלחמה
מול החשך והקר
לעמעם קצת את האור
לחכות עד שיפסיר
לרפא עצמך בשיר.

זֶה בְּרוּר לָנוּ כְּשֶׁמֶשׁ
שֶׁבִסּוֹף אֶת תְּשׁוּרְדֵי
הָעוֹלָם יִהְיֶה בְּסֻדֵּר
מִקְסִימוּם נִקַּח קֶצֶת D.

כִּי לִפְעָמִים גַּם הַשֶּׁמֶשׁ הֵכִי מִשְׁקִיעָה
עִם כָּל הָרָצוֹן, תִּקְוָה בְּשִׁקְיָה
אִין לָהּ כּוֹחַ לְצֵאת מִשְׁמִיכַת הָעֵנָן
בְּקִרּוּב הִיא תִפְצִיעַ
רַק תָּנוּ לָהּ קֶצֶת זְמַן.

אור הכוכבים אבישג מטלון

כְּשֶׁהִבְטַתִּי לְמַעַלָּה
אֶל אֹר הַכּוֹכָבִים
שָׁמַעְתִּי שְׁקֵט בְּמִלּוּאוֹ
וְרֵאִיתִי אֶת הַלֵּל הַיָּרֵחַ בְּמִלּוּאוֹ.
נִרְאָה הָיָה לִי שֶׁהַזְּמַן עֶצֶר מַלְכָּת.
אֲז לֹא דָמִינְתִּי אֶת הַקֶּצֶף הַמְתִּיז
בְּחוֹפִים הָרְחוֹקִים,
אֶת סַעֲרוֹת -הַיָּמִים,
אֶת מְרוֹץ הַזְּמַנִּים.

הַיּוֹם אֲנִי יוֹדַעַת
שְׁאוֹר הַכּוֹכָבִים
וְהַלֵּל הַיָּרֵחַ
הֵם בְּתוֹכִי פְּנִימָה.
רַק שֵׁם אֶפְשָׁר לְעַצֵּר
לְרַגַע קֵט
וְלַחֲדַל.

כוכב נופל

שירלי שמואל

הסתכלי ילדה
הנה כוכב
הנופל משמים.

הסתכלי ילדה
כמה יפי נבְּרָא
בשְׁבִילָךְ.
ואת רק שואלת
מתי יגיע הכוכב
שיאיר את שבילך?

אולי זו תקופה לא
פשוטה ואת
רק שואלת
מתי יגיע תורך?
מתי יגיע הכוכב
שיזרח עבורך?

הסתכלי ילדה,
הביטי בדרך בה
פסעת, הכוכבים
כבר מאירים את דרכך.

את זו שיצרת את
השביל,
אורך מקרין ומאיר
עוד קצת והכל יסתדר
בדיוק לפי התמליל.

הילת הירח... יורה נחושתן

.א

קטנים היינו כשהלכנו בשדות
לא הכרנו אפילו את כל השאלות.
רצינו להגיע אל בין כוכבים,
לא ידענו כל עצב באותם הימים.
התבשמנו כלנו בפריחת הפרחים,
חלמנו חלומות בלילות סתויים.
אך תמיד אהבנו בפיתחו של אבי,
את הילת הירח בגוון המזהיב.

הילת הירח ככתר מלכות,
נוצצת, קורנת בברק של חרות.
מזכירה היא תמיד את תקופת הילדות,
הילת הירח, שיאה של רכות.

.ב.

כָּךְ חִלְפוּ הַשָּׁנִים וְאַבְדָּה הַתְּמִימוֹת,
שְׁמַרְנוּ כָּל קֶשֶׁר וְעַל הַיְדִידוֹת.
יְלַדְינוּ גְדֻלִים עִם אוֹתָן שְׁאֵלוֹת,
וְכִמוֹנוּ, גַּם הֵם לֹא מוֹצְאִים פְּתוֹנוֹת.
מִפְעַם לְפַעַם בְּמִיּוֹחַד בְּלִילוֹת,
עוֹלִים בְּתוֹכֵנוּ קֶטְעֵי זְכָרוֹנוֹת.
עַל הַיֵּלֶת הַיָּרֵחַ עֲטוֹפֹת כּוֹכָבִים,
וְקוֹלוֹת וּמְרָאוֹת, חֲבָרִים אוֹהֲבִים.

הַיֵּלֶת הַיָּרֵחַ...

ונקרא לו ירח עידו רועי אנגל

ובכִּדְרָךְ נִהַג אָבוֹא וּבִלְבַב יָם אֶעֱלֶה
וְאֵבִיט סָבִיב עַיִן־פְּנִימִיּוֹתַי וְצָבָא־רוּחַ יִפְגַּע מַחֲזִי
וְאוֹתָם כָּלֵם אֶכִּיר יַעֲרֹךְ כִּי אֲנִי־הֵם
מִקְטָן וְעַד גְּדוֹל מִחוּט וְעַד שְׂרוֹךְ נֶעַל
וּמִבֵּינֹת בְּנֵי־רוּחַ חַד לֹו יִצּוֹץ וְאַזְכֵּר כִּי תוֹכוֹ כָּבֹד
וְאֲדַע כִּי בְּנֵי־יָמִים הוּא וּבְנֵי־יָמִין אֶקְרָא לֹו לְמַפְרָע

וַיִּבֹא אַחֲרַי יְלִד־רוּחַ וַיַּחֲשֵׁבֵנִי לְמַת
וּבְאֵן־אֶפְנֶה יִפְנֶה הוּא וּבֵין יָמוֹת יַעֲקֹבֵנִי
וְאַחַל לִפְעַל מִיַּדְיוֹ כִּי כַעַת זֶה כָּל הָאָדָם וְהוּא יִקְחֵנִי עִמוֹ כְּמִימֵי
קָדָם

וַיַּחֲבְרוּ חֵבֶר מְרַעִי לְגַאֲלָנִי וּלְהוֹרִישֵׁנִי מִפְּנֵי וַיִּבְקֶשׁוּ
וַיִּבֹאוּ אֵלַי בְּתַפִּים וּבְמַחֲלוֹת וַיְדַרְשׁוּ שְׁלוֹמִי בְּפִיָּהֶם
וַיִּפְתַּח רֹאשׁ־מְרַעִי פִּי וַיֹּאמֶר נָאוֹם בְּן־רוּחַ הוּא

ידע־ידעתי את אשר עשה לך בנימין כי כלנו לפנים בנימין היינו
וכי ישותו אראה היתפס חברי אחרת אם אחר הוא מני
אל יהיה כך הדבר שכן בקרבנו תת־מחזה הוא
יען יבוא מני־גבה אחר כוח עליון לנו לעבדה ולשמרה
ויהי גלגל קבוע בשמים למען נזכר שפעתו
וילבן תפלותינו ויכבש פחדינו
ונקרא לו ירח כי בעל־רוח הוא
ונלמד תפקידו בעולם כי־נראה דרך חכמה
ויראנו זהרו בחשכת ליל ובאפלת האדם תפעה לבנה
ונמסר דבר־אורו עם בנינו ויתגברו בני רוח על־קרבם

ואפתח פי ואמר יפה דרשת ראש מרעי
הן ידעתי כי יחדיו תרכיבוני בני־רוח ובקרבכם אגלה סוד
על־כן לראש מרעי וחברו אחברה ובראש עדת־רוח אצעד
ויראה בנימין כי־לבד הוא ומקץ זמן־מה יאסף אל מרעיו
ויבלע בתוכם ולא־יאבה עוד לעקבני.

גופים

חגית בת־אליעזר

כדור הארץ לא מממש

את משיכתו אל השמש

בשל הציית

אבל אנחנו נתרסק זה על זה.

שזירה

תמר גרובר

היה הַיּוֹם יוֹם שְׁחֹר
שְׁזָרַח בְּצַבְעִים לְבָנִים
מְעֻטָּרִים בְּרִקְמָה דוֹקְרָת.

יָרַח מְלֹא לֹחַשׁ אֶהְבֶּה
מִנְגֵּד שֶׁמֶשׁ מְסַנּוֹרֵת אֶת חַיִּי
הַסַּתְּכִלְתִּי לְשֶׁמֶשׁ בְּצֶהָב שֶׁל הַעֵינַיִם
הַיִּיתִי רוֹצֶה שֶׁמֶשׁ
שֶׁתְּחַלִּיף לֵהּ, סֵתֵם כֶּה, צְבָעִים
בְּקֶר יָרֵק
בְּקֶר אָדָם
בְּקֶר סָגֵל בְּהִיר.

הַיִּיתִי רוֹצֶה יָרַח
שֶׁלִּפְעָמִים יִדַּע לְבָכוֹת
לֹא בְּכִי שֶׁל עֶצֶב,
אֶלֶּא בְּכִי שֶׁל כּוֹחַ
עִם דְּמַעַת שְׁמַחוֹת.

שקיעה מינה גורל

שמש

צִלְלָה אֶל אֲגַם וְטִבְעָה בּוֹ.

עֵינֵי חֲשָׁכוּ בְּאַחַת:

אֵין מִים. אֵין שָׁמַיִם.

כמו שמש שירלי שמואל

כמו שמש
את זרחת.

מאירה
ועל פני
חיוך מותחת.

את האור שבשמים
כמו פס זהר
בשעות בין הערבים.

את קשת של צבעים.

כשבתוכי חשוך,
את צובעת לי את היום
ובפנים עושה לי
יותר נעים.

אורית שטיבר

לו הייתי שמש איסלנדית,
 מיד עם גויעתי
 יכולה הייתי לשוב ולעלות
 למלא את שמי
 במשיכות מכחול עזות
 כתמים באדם וכתם
 שנגנבו מ'פנס רחוב'
 של ג'אקומו באלה
 לורק הייתי,
 בעודי שוקעת באפלה
 יכלתי לשלח קרני אור להאחז
 בחיים, בכוחות היקום
 האינסופיים העצומים
 כלבה בווערת
 אך אני שנות אור ממנה,
 בשקיעה אחרונה, אטית, מתמשכת
 לעד וצבעיה כשמי 'הצעקה'
 של מונק.

הלבנה שבתוך הבד

אלה בר

זה התחיל בשכבה של כחול עמוק, כמעט שחור. ישבתי בסטודיו מול קנבס ששתק אליי, והרגשתי שהנפש שלי נמצאת בנקודה של מולד הירח – היא התמעטה והתרוקנה עד שהפכה לקו דק, כמעט שקוף. באותו לילה, הלבנה לא הייתה תלויה בשמיים; היא הייתה לכודה בתוך צנצנת האקריליק שלי, מחכה לצורה.

היד שלי רעדה, אבל בחרתי בחומר. בחרתי להאמין שהצבע, המרקם והחספוס של הבד הם הכוח המניע. האמנתי שאם רק אלחץ את המכחול אל תוך הריק, המנוע הפנימי שלי יתחיל להסתובב שוב. הציור הפך לתהליך של חפירה ארכאולוגית בתוך הנפש; כל תנועה הייתה קריאה דחופה להתעוררות.

לאט-לאט, מתוך הכחול הלילי, התחילו לעלות כתמים של צהוב. חמה קטנה ויצרית שנולדה מתוך האינסוף. זה היה הרגע שבו החומר הפך לריפוי – כשהצבע הפסיק להיות נוזל והפך לאש שמזכירה לנפש את יכולתה להתחדש. כשסיימתי, הבנתי שהציור הוא ההוכחה שהנפש, בדיוק כמו גרמי השמיים, חייבת לעבור דרך שלב ההתמעטות כדי לדעת איך להחזיר אור. השמש שעל הקנבס לא הייתה סתם פיגמנט; היא הייתה הכוח להתעורר מחדש.

זיכרון מקיי־וסט ליאת הלפרין־וספי

בוא נלך לקצה שקיעה לחמל את אחתנו השמש,
כי ברחובות נעורו כָּבֵר פְּנִסִים שלושה.
כוכבים טפּטפו אורם עם גשם וכבו בחשרת ענן ורעם.
למחרת רחצו שמים אל בקר בבכים,
כי הלילה הטביע גם שמש גם ירח גם שובל של כוכבים.
ומה חשבתני, שהחרף לא יבוא?

אני קורעת תכריכים ללילה.
הלילה קורע הינומת חשכה.
הבקר מסרב לזריחה.
החלבן נותר בספרי ילדים מקבוץ.
מצחצחי נעלים כלו ממדַרְרְכות
ומוכרי עתונים מפנות רחובות.
כָּבֵר בקר.

זקנה

יהודית שרייבר

יושבים על הספסל,
קרובים וחבוקים.
כבר מזמן
רק בשנים,
וטרם שקיעה,
נהנים מעוד יום
של אור.

משולש אהבה רות שוורץ

זֶה הוּא מְשַׁלֵּשׁ אֶהְבָּה
כְּשֶׁאֶחַת נֶעְלַמְת,
הָאֶחָרֶת מְגִיעָה
מִחֲזוּרֵי־קְבוּעָה.
אֵינִי אֲשֶׁם בְּכֶךָ,
מְשַׁלֵּימוֹת הֵן אֶחַת אֶת הַשְּׂנִיָּה.
אֵינִי אֲשֶׁם בְּכֶךָ,
נִקְלַעְתִּי לְזוּגֵי־כַפּוּלָה.

הָאֶחַת,
פּוֹקֶחֶת אֶת עֵינַי לְעוֹרָה הַזְּהָב
מְסַנֵּר
אֶךְ אֵינִי יְכוּל לֹא לְהִסְתַּכֵּל.
עִם חַם גּוֹפָה
שׁוֹבֶרֶת חוֹמוֹת הַגֶּנֶה
שְׁבִינִיתִי בִּילְדוֹתַי.
מִבְּעִירָה תְּשׁוּקוֹתַי בְּלֶהֱט
מִתִּיכָה גּוֹפִינוּ יַחַד.

השְׁנִיָּה,
יְפִי אַחַר, זֶהָר.
עִם מִבְּט מִסְתוֹרִי, חוֹלְמָנִי
הִיא אֶשֶׁת סוּדִי
שׁוֹמֵעַת אֶת רִחְשֵׁי לְבִי.
מִלְטָפָת
כְּגֵאוֹת וְכִשְׁפָּל,
נְחוּמִים אַחֲרֵי יוֹם אֶרֶךְ.
דוֹאֲגָת לְמִנוּחָתִי
מְלוֹה אוֹתִי בְּשִׁנָּתִי.

זֶה הוּא מְשַׁלֵּשׁ אֶהְבָּה
בֵּינִי, הַחֲמָה וְהַלְבָּנָה.
רַק אֵל תִּסְפְּרוּ אַחַת לְשִׁנִּיָּה
פֶּן יִנְטְשׁוּ אוֹתִי
וְאֶפֶל לְעֵנְנָה.

שירי ארד־איבצן

דָם אִשָּׁה נוֹזֵל,
תִּזְכֹּרְתְּ לְכָל הַתִּינֻקוֹת
שֶׁלֹא הִגִּיעוּ לְעוֹלָם.
כְּמוֹ הַיָּרֵחַ
הַגּוֹף מִתְמַלֵּא וּמִתְרוֹקֵן,
חֶלֶל-אִם,
שְׁבִיל חֶלֶב אֵינְסוֹפִי.

כִּשְׂאֵת מִתְבוֹסֶסֶת בְּאָדָם הַבוֹהֵק הַזֶּה,
בוֹהֵה בַלְבָּנָה הַמִּתְעַגֵּלֶת,
בְּגוֹפָה הַעֲדִין הַלְבָן וְהַחֹר,
תִּזְכְּרִי בַחֶסֶר,
בְּעֶצְמָה הָאֲדִירָה
שֶׁל הַגָּאוֹת וְהַשְּׁפֵל,
הַתְּמַלְאוֹת וְהַתְּרוֹקְנוֹת,
כּוֹחַ מְשִׁיכָה אֲדִיר,
תְּנוּעַת חַיִּים.

רק לחלום עמרי גלפרין

יש כאלה שהשמש באה אליהם בלילה.
היא מציצה מבין ענני שנה, שולחת זרועות אהבה,
והלילה, לילה טוב.
יש כאלה שירח עגום מטפף בם
עמימות, גם בשעת יקיצה, ויומם הוא אפר, אפר ושפוף.
רק העור חולם במגע על שמש חמה וירח קריר.
ושניהם מאירים את לבו האדם.
שניהם גורמים לו רק לחלום.

ירח אבישג מטלון

הדי פיצוצים מחרישי־אזנים, על אדמה חרוכה.
והוא,
מחריש ומאיר.
זה רך של ירח מלא.

געגוע

תמר דוד-כריספי

שמש בארץ זרה
חובקת את גופו בקרנים מכרות
ומעוררת געגוע
אל הלבנה המאירה כעת
שמים עכורים מכאב
בארץ מולדתו.

מראה שמיים

חגית בת־אליעזר

פֶּעֱלוּלֵי הַשֶּׁמֶשׁ בְּעָנָן
בְּמוֹפֵעַ הָאוֹר־קוֹלֵי הַשָּׁמַיִם הָעוֹנֵתִי
נִרְאִים לִי אֲרָצִיִּים לְגַמְרִי
מְצִיטִים לְחֻקֵי מַעְבַר חוּם וּמָסָה

כֶּה שָׁגַם לִי לֹא יִקְרָה
נִס־שִׁיבְתָה־אֵלַי.

אורית שטיבר

שום דְּבַר לא יְהִיָּה כְּמוֹ שְׂדֵמִינָת
אין הַפְתָּעוֹת טוֹבוֹת
אין יְפִי בְּשָׁמִים נִתְלָשִׁים לְפִסּוֹת וּמִשְׁנִים
אֶת צְבָעִם, אִין דְּפֶק מוֹאֶץ בְּהִתְרַגְּשׁוֹת
מְאֻדָּמָה הַמִּתְפַּוְרֶרֶת מְרַגְּבִיָּה
תַּחַת הַרְגָּלִים וְשׁוֹאֲבֶת אוֹתָךְ
וְאֵת כָּל יְסוּדוֹתֶיךָ אֶל תּוֹכָה.
וְגַם אִם תִּצְלִיחִי לְהִגִּיחַ
מִמְקוֹם קְבוּרָתְךָ לֹא תִמִּיד
תִּגְלִי אֶת הַשָּׁמֶשׁ
לֹא תִמִּיד אֶפְשֶׁר לְאַחוֹת
אֶת פְּצָעֵי הַרְקִיעַ.
וְהַקֶּשֶׁת נִדְרָה מְדִי.
תִּסְתַּכְּלִי טוֹב עַל הַצְּבָעִים
הַבוֹהָקִים שֶׁל רוֹסוֹ.
עֲדוֹת מְרֵהִיבָה לְעֶבֶר,
תְּלוּיָה עֶכְשׁוֹ בְּמוֹזָאוֹן.

יושבת לי ככה סתם במרפסת רויטל קלם

יושבת לי סתם ככה במרפסת
ומתמכרת לקרניך החמות
בכלל לא מבינה אם את תופסת
עד כמה הן אותי מנחמות
אומרים שעוד מליארד שנים או שנים
את עלולה להעלים כך סתם פתאום
מאיפה אז נביא כאלו מן קרנים
לקיומך כבר התרגלנו מדי יום.

אם לא נקפיד, אזי, את גם שורפת
וכשאת שורפת זה באמת מכל הלב
יום אחרי שרפה כזאת אני קורסת
את לא יודעת כמה זה כואב.
טוב, לא בעוד יום או עוד יומים
כן, בודאי עוד נפגש אצלך
יקח אולי שנים אבל בינתיים
המשיכי להאיר כך באורך.

אביה חיים

ויעש אלהים
שני מאורות גדולים
הקשתה לבנה, שני מלכים לכתר אחד?
ענה לה, תמשל חמה, ואת מהצד.
חלפו השנים, עברו אלפים,
ועדין, בחלקה עתיקה אנחנו תקועים
זאת נגה והוא מאדים.
כשהוא במוסקה היא צופה מהצד
כשהיא מבשלת הוא עומד ליד
אין איש מתערבב, בכוכב האחר.
ואולי, חלף לו די זמן,
ותורנו לתקן
את אותו חטא קדום, אותו עוות ישן
אינני יודעת, מה התשובה, ואיך או מתי תפטר החידה
אבל מכרח שאפשר, ודאי לי שיש
אכן זה פלא, אך הכל כבר אפשר
עוד יהיו שנים שולטים
בכתר אחד.

החמה והלבנה

יהודית שרייבר

על גבי רקיע כחלחל, לצידם של כוכבים הופיעו יחדיו.
הראשונה עגולה, צהובה, יוקדת. השנייה לבנה, חיוורת ודקה.
שתיהן משוטטות חסרות מנוחה על גבו של ענן.

דוחפות, מתווכחות ומנסות לתפוס עמדה. מספרות לעולם על גדולתן ועל יכולות קוסמיות קסומות. אחת בחשיכה גדולה וקור נורא והאחרת באור גדול פולטת חום קשה מנשוא. בעוד הוויכוח נמשך עומד מבולבל על קרקע מוצקה האדם. מביט אל השמיים הרחוקים, מנסה בכל כוחו להגיע אליהן וצונח שוב ושוב. יודע שהיום בו יתם הקרב בין החושך לבין האור, בין ירח חיוור וחמה יוקדת שקט ישוב לעולם.

אחרי הכול שירלי שמואל

אחרי הכל
כלנו חלקיקים של אור.

אחרי הכל כלנו
זקוקים
מדי פעם לניצוץ.

ניצוץ אחד קטן
שאותנו יאיר ויחבר.

ניצוץ שירים,
ניצוץ שגם יזכיר
כמה אור בתוכנו טמון
וכמה כח אנו מקבלים
כשיש משהו שמגלה
בתוכנו
את זה האור.

אחרי הכל
כשאור קטן מאיר
על אור קטן אחר
גם מי שהיה בחשך
מואָר וגם מאיר.

מכתב אהבה

תמר גרובר

טייל במדבר לאור ירח,
עצירה.

מפשפש בכיסו,
מוציא דף פוליו צהב מקפל,
עומד ומקריא מלים מלטפות
על אהבה אין־סופית.

מגיש לי את הדף,
והוא ריק.

בתום נדידת חולות רבים ליאת הלפרין־וספי

במוזאון בסן פדרו דה אטקמה,
היכן שגשם לא ירד מאות שנים
וחמה קופאת מרגע שקיעה
ועד מלאכת יומה,
הבטתי במומיה יפה ועיניה המתות.
שתינו לא מצמצנו.

סיטואציה

צביה שמש

הים הגועש מלטף בעצמה את דפנות האסדה. בגאון היא נושאת את כנף העגרון, כצואר ג'ירף שרואה רחוק – רואה עמק. למרות הרוח הנושפת, הסוערת והחסרת מנוחה, עומדים העננים דם, קפואים בשמי התכלת. החול שמביט בדומית העננים מאמץ את המנוחה ושוקט במקומו.

ומנגד

חברה קוראת ספר, אחרת מתקלחת, השלישית רוקחת באהבה ארוחת בוקרים. השמש מערסל מעלינו

בוחר

לאפשר לסיטואציה

להתמיד.

מאפשר לי

להיות

חלק מהסיטואציה,

להיות בהודיה על היותה, על היותי.

שמש וירח אבישג מטלון

אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים תּוֹרוֹת בְּפָנִים,
פְּעַם אֶתְהָהּ הַשֶּׁמֶשׁ וּפְעַם אֲנִי.
מִי מֵאִיר וּמִי מִחֲזִיר?

בְּיַחַד אָנוּ מְאֻרוֹת קוֹסְמִיִּים.

השעות הקטנות

חגית בת־אליעזר

הלילה רך ומרוח
הבית ישן ואני כותבת.

צריכה להספיק עד הבקר
במסתור בפני הזמן
המוביל את השמש על מסלולה
הרחק מכאן.

השעות עוברות בלי להפחיד,
כמו חתול מנשי שחר
הבא ללטוף.

השחר מציץ על הכתבה,
הנשלחת ליעדה.

רגע חדש נולד ערן טורג'מן

כמה זמן נתן לחוש,
את הרגע ההוא
נע ללא כל רצון
לפרץ גבולות?

כשגלי הזמן,
נשטפים, נעלמים
בין שוברי הדממה.

שעון החול
מטפטף אט אט,
גוף שקט,
מתכנס בתוך עצמו
והרגעים, נעלמים
בזה אחר זה
בקצב בלתי נמנע.

וְהַלְבָּנָה,
נְמוּגָה בְטָרָם עֵת,
הַחֲמָה נִסְקָה אֶל גְּבֹהֵי מְרוֹמִים
בֵּין גְּלֵי הָרַחֲמִים.

וְהַלֵּב, מְאִיץ פְּעִימוֹתָיו,
נִשְׁמָה מְלֻטָּפָת,
גּוֹף עֵיף.

הַחֲיִיךְ מְבַצֵּבֵץ
וְהַעֵינַיִם מְמַקְדּוֹת
שְׁלוֹוֹת מְאֻשְׁרוֹת.

רָגַע חֲדָשׁ נוֹלָד.

אורית שטיבר

כְּמוֹ מִתּוֹךְ יֶרֶק מְסֻנָּוֶר
כְּאֶזְמֶרְגֵד, מִתּוֹךְ שְׂדֵה
חֶטָּה, אֲנִי מְגִיחָה
בְּכַתֵּם הוֹלֵךְ וּמְזֵהִיר
מִפִּיץ וְשׂוֹאֵב אֶת הָאוֹר.
זֶה מְזְכִיר לִי זְרִיחָה.
הַיָּדִים מוֹשְׁטוֹת מֵעֵלָה
נִפְרָשׁוֹת כְּמוֹ זָנַב טֹס
הַדּוֹר. אֲנִי מְרַעֵידָה
אֶת הַנּוֹצוֹת בְּרֵאָוָה
זֶה מְזְכִיר לִי
לֵב מִתְעוֹרֵר
אֲנִי הַמְחִזֵר וְהַמְחַזֵּרֶת הַמְאֵהֵב
וְהַנִּיֶּהֶבֶת, סוּף־סוּף
אֲנִי.

שמש וירח, זכר ונקבה

נועם מאיר שדות

אֲנִי הַשֶּׁמֶשׁ אֶת הַיָּרֵחַ
אֲנִי זֹרֵחַ אֶת פּוֹרְחַת כְּמוֹ פֶּרֶחַ
אֲנִי מְסַתּוֹבֵב וְאֶת עוֹלָה וְיוֹרְדָת
אֲנִי מִתְקַרֵּב וְאֶת מְסַתּוֹבֶבֶת
אֲנִי מִתְאַהֵב וְאֶת מְסַתְּרֶת
אֲנִי מִתְנַדֵּב וְאֶת יוֹזְמַת שִׁיחָה
אֲנִי עוֹלָה לְמַעְלָה וְאֶת מִתַּחַת לְעֵנָן.

הקו של קרן ענבר (ברי) רשקו

"מה אומרת לכם המילה תקווה?" המורה שאלה וציירה עיגול סביב המילה שהייתה כתובה באמצע הלוח.

"תקווה זה לקוות!" מישהו קרא מהשורה האחרונה אחרי כמה שניות, וכשהצחוק בכיתה נרגע, מישהי אמרה: "תקווה היא כמו תפילה".

המורה מתחה סביב העיגול קווים שנראו כמו קרני שמש ובקצה אחד הקווים כתבה: תפילה. "ומה עוד?" שאלה.

הילדים אמרו עוד כמה דברים והמורה כתבה בקצה של כל קו רעיון, עד שנשאר קו פנוי אחד אחרון.

"מישהו רוצה להוסיף משהו? אולי את, קרן?" המורה פנתה אליה פתאום.

קרן לא הייתה רגילה לזה שפונים אליה באמצע השיעור בהפתעה. כולם רק ניסו להתחשב בה כל כך, מאז שקרה מה שקרה.

היא דווקא ניסתה להתרכז בשיעור, אבל לא הצליחה להיזכר איך תקווה מרגישה, והמילים על הלוח גרמו לה להרגיש שמהו חסר אצלה. ציפייה לטוב, אופטימיות, אור בקצה המנהרה – מה לכל המילים האלה ולה? היא חיפשה בתוך עצמה ליתר ביטחון, וכשלא מצאה שום אור בקצה שלה, מבטה נדד מהלוח אל השמיים הקודרים שנשקפו מהחלון.

הייתה דממה בכיתה. כולם חיכו לתשובה שלה, אבל קרן שתקה. היא לא הצליחה לנתק את מבטה מהשמיים המכוסים בעננים אפורים.

'השמש תמיד נמצאת שם, קרן – אפילו אם את לא רואה אותה עכשיו', היא נזכרה במילים שאבא שלה היה אומר לה בימים כאלה, ופתאום הרגישה מן דגדוג מוכר בבטן.

מבטה השתהה עוד רגע על העננים שצבעו את השמיים באפור, לפני שהיא הפנתה אותו בחזרה אל הכיתה והכריזה: "השמש תחזור!"

וכשהמורה כתבה את המילים על הלוח, בקצה הקו האחרון, קרן חייכה את החיוך שהיא שומרת לימים של שמש.

אחר כך באמת חזרה השמש, אולי אפילו באותו היום.

התבוננות שירי ארד־איבצן

בְּזֶמַן הַרְכִּיבָה עַל הָאוֹפְנִים
הַבְּחֲנִתִי בְּקִפּוּד
מְכַרְסֵם אֶכֶל שֶׁל חֲתוּלִים.
הַיָּרֵחַ הַתְּעֵטֵף בְּשִׁמִּיכַת עֲנָנִים,
הַרְגֵּשְׁתִּי אֵיךְ אַתָּה מִתְפַּזֵּר בְּרוּחַ.
נִשְׁאַר רַק נִיחּוּחַ,
תְּמַצִּית שֶׁל מִי שֶׁהֵייתִי,
שֶׁל מִי שֶׁהֵנָּךְ,
שֶׁל מִי שֶׁאֵינֶךָ.
וְכִבֵּר לֹא הִצְלַחְתִּי לִקְרֹא
אֶת הַדֶּרֶךְ בְּכוֹכְבִים.

כמו אבישג מטלון

כְּמוֹ יָם, שׁוֹצֵפֶת וְנִרְגָּעֶת
כְּמוֹ שֶׁמֶשׁ, זֹרְחֶת וְשׁוֹקֵעֶת
כְּמוֹ פָּרַח, פּוֹרְחֶת וְקִמְלָה
כְּמוֹ בְּתִנוּעָה הַמְתַמְדָּת אֲנִי,
מוֹסִיפָה וּמוֹחֶקֶת עוֹד
מְלָה.

אורית שטיבר

לא בְּזַבְזַתִּי אֶת דְּמַעוֹתַי לְשׂוֹא
 נְהָרוֹת שְׁצָרְבוּ אֶת עוֹרִי
 וְהוֹתִירוּ עֲרוּצִים חֲרִיצִים
 לֹא נִשְׁטַפּוּ אֶל מְצוּלוֹת.
 שְׁלִיתִי אֶת הַפְּנִינִים הַמְּלוּחוֹת
 וְאֶסְפְּתִי אוֹתָן בַּחֲזָרָה אֶל חִיקִי
 טַפְטַפְתִּי אוֹתָן אַחַת אַחַת
 זו עַל זו
 אֶסֶף דְּמַעוֹת מְרֵהִיבוֹת,
 כְּמוֹ אֵז, בָּיִם
 כְּשֶׁהֵייתִי קֶטְנָה
 עַל הַמַּצֵּעַ הָרֶךְ וְהַחֵם
 בְּאֶצְבְּעוֹתַי הַבוֹטְחוֹת
 מְזַגְתִּי אֶת הַחוּל הָרֶטֶב
 הַנִּחְתִּי לוֹ לְזֶלֶג, לְהַחְלִיק
 וּלְלַטֵּף אֶת כְּפוֹת יָדַי
 בְּצַמְרָמוֹרוֹת מְתוֹקוֹת
 וּלְהַתְמִיר אֶת אֶרְמוֹנִי.

כָּךְ עֵתָהּ, אֲנִי מְטַפֵּטֶפֶת
טפֹּת לְמַגְדֵּל מַלְכוּתִי
ההוֹלֵךְ וּמַגְבִּיחַ
קוֹמָה עַל קוֹמָה
אוֹבְלִיִּסְק קְרִיסְטֵל צָלוּל,
גֶּשֶׁר אֶל הַשָּׁמַשׁ.

שמש בלב נתנאל כהן

הבִּקֵּר אַחֲרֵי הַתְּפִלָּה
יוֹשֵׁב עֵכָשִׁיו בְּסִפָּה
עִם קֶפֶה שְׁחוֹר
עוֹגֵית שְׁבֵלֶת שׁוּעֵל
שְׁאֲשֵׁתִי הַכִּינָה
סֵפֶר שֶׁל רָחֵל
הִיא מְסַפֶּרֶת
עַל בֵּית הַחֹלִים
מְרוֹתְקֵת לְמֶטָה
מִבֵּיטָה בְּחֵלוֹן
כָּל הָעוֹלָם בְּתַנוּעָה
רַק הִיא לֹא
פְתָאֵם
תִּפְסֵס אוֹתִי בְּלֵב
יֵשׁ לִי אֶת
הַחַיִּים הַכִּי טוֹבִים

קורים לי רק דברים טובים
אני מתנה לעולם
כל כולי אור
אלוקים שומר עלי
מדליק לי שמש בלב
אני מתפלל
שכל החיים
הטוב הזה ימשיך.

שמש בכיסים

שירלי שמואל

מחביאה לי שמש בכיסים
מדי פעם את קרניה
אלי שולחת
יוצאת החוצה
ואלי זורחת.

מחביאה לי שמש בכיסים
לא שוכחת מדי פעם
להוציא אותה החוצה,
שתזרח ותאיר את מה
שדעך מבפנים.

הילד והחמה יהודית שרייבר

לילה, ירח מלא שט בשמיים חשוכים. במיטה מתבונן בו ילד רך
בשנים מבעד לחרכי התריס בחדר.

רואה הילד את הירח מתקרב, פניו מחייכים וזוהרים.

הילד עוצם את עיניו, שפתיו נעות במהירות ובתחינה היוצאת
מהלב מביע משאלה.

ירח מלמעלה קשוב לתחינה, אוסף לחיקו משאלות נוספות ונסוג
לאט מאחורי עננים אל ביתו במרומים. שחר מפציע לאט, חמה
תופסת את מקומו של הירח עד שיעלה שוב אחרי שעת הערביים.

רב"ט אייל בן־יהושע נהרג בדצמבר ליאת הלפרין־וספי

הָיָה קָר
תְּמִיד קָר בְּדִצְמֶבֶר
הָיָה חֹשֶׁךְ
כְּמוֹ שְׁקוּרָה אַחֲרֵי שֶׁשָּׁמַשׁ
עוֹצֶמֶת עֵינֶיהָ
מוֹצְאֵי שַׁבָּת
שְׁבוּעַת הַדָּשׁ עֵמֵד בַּפֶּתַח
עוֹד לֹא נִסְפְּרוּ כּוֹכָבִים
עֵינָיו שֶׁל רַב"ט אֵיל בֶּן־יְהוֹשֻׁעַ
נוֹתְרוּ פְּקוּחוֹת.

אהבת נעורים

סיגי רוטר

השמש צוֹחֶקֶת.

השמים מְחַיִּיכִים

זָהָב וְתַכְלֵת.

שְׁלוּבֵי זְרוּעַ.

חִיּוֹךְ מְבִישׁ.

מְבֵט נְבוֹךְ

נִכְסָף.

לְפֶתַע בְּדַמְמָה

נִשְׁמַע צִיץ צְפוּר.

גַּם הִיא יוֹדַעַת.

נִגְלָה סוֹדָנוּ.

נְחַשְׁפָה אֶהְבַּתְנוּ.

היכן נעוריי חגית בת־אליעזר

יכולה לומר בְּדָאוֹת:
היו לי נְעוּרִים

כְּשֶׁהֵימָּה חִבַּק אֹתִי בֵּין גְּלוֹי
הַחוּף הִיָּה פְּרוֹשׁ לְרַגְלִי
וְלֹא מְטָרֵשׁ מְלוֹנוֹת
הַשֶּׁמֶשׁ הִיָּתָה יְדִידוּתִית לְאָדָם
או לְפָחוֹת כֶּךָ חֶשְׁבָּנוּ

הֵיִינוּ חוֹגְגִים אֶת עֶצְמָנוּ
בְּפִשְׁטוֹת הַהוֹה
הָאֵהָבָה הִיָּתָה קְלָה וּבְהִירָה
וּמְבִטַחַת כִּיּוֹם הַמָּחָר
הַחוּף אָבַד הַשֶּׁמֶשׁ נֶאֱסָרָה
הַזְמַן כְּשׁוֹדֵד אֵיבָרִים אֲכֹזְרִי
עָקַר מִנְפְּשֵׁי אֶת חַיֹּת הַנְּעוּרִים הַיְקָרָה
הַבְּדִידוֹת פְּשִׁתָּה בָּה
כְּרַקְמַת מְלוֹי.

נשימת המאורות

אלה בר

בתוך הגוף שלי יש שעון חול שלא שייך לזמן של בני אדם. הוא שייך למקצב של המאורות.

יש ימים שהנפש שלי היא שמש שמתפוצצת. זה לא רק אור, זה זרם של אקריליק רותח שזורם לי בוורידים. בימים האלו אני לא צריכה לישון; אני רק צריכה להוציא את הבעירה הזו החוצה, להטיח אותה על הקירות, להראות לעולם שהתעוררתי. זו חמה ששורפת את הפחד, כוח מניע שמרסק את כל מה שחסום. אני מרגישה נצחית, בוערת, חזקה מהכול.

ואז, בלי אזהרה, השמש שבתוכי קורסת לתוך עצמה והופכת לירח. פתאום, כל החום נעלם. הנפש שלי מתקררת במהירות של ליקוי חמה, ואני נשארת עומדת באמצע הסטודיו ומרגישה איך אני מתרוקנת. האור הופך להיות אור חוזר – הוא כבר לא יוצא ממני, הוא רק מתנגש בי מבחוץ ומזכיר לי כמה אני חלולה עכשיו.

המחזוריות הזו היא לא בחירה, היא הישרדות. פעם חשבתי שהחושך הזה הוא מוות, אבל עכשיו אני יודעת שזהו הריפוי הכי עמוק שיש. הנפש שלי חייבת להחשיך כדי להתקרר מהשמש של עצמה. הלבנה היא הזמן שבו הצבעים מתייבשים, השלב שבו החומר נח ונטען מחדש. הריפוי הוא לא להישאר באור לנצח, אלא להסכים לנשום עם המחזוריות הזו – לשאוף חמה, לנשוף לבנה, ולהתעורר בכל פעם מחדש.

אליאורה אוחיון
לימור אילן
עידוהעי אנגל
שירי ארד־איבצן
אלה בר
חגית בת־אליעזר
מינה גורל
עמרי גלפרין
תמר גרובר
תמר דוד־כריספי
ליאת הלפרין־זספי
אביה חיים
ערן טורג'מן
נתנאל כהן
אבישג מטלון
יורה נחושתן
אסף קורן
היטל קלם
סיגי רוטר
ענבר (ברי) רשקו
נועם מאיר שדות
רות שוורץ
אורית שטיבר
שירלי שמואל
צביה שמש
יהודית שרייבר